

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 46534

Kl. 45 h, 1/06
Kl. internat. A 01 k

Karl Kuchenbecker

Trier, Niemiecka Republika Federalna

Urządzenie do wiązania bydła

Patent trwa od dnia 26 lutego 1962 r.

Pierwszeństwo: 1 marca 1961 r. dla zastrz. 1; 15 marca 1961 r. dla zastrz. 2
(Niemiecka Republika Federalna).

Wynalazek dotyczy urządzenia do krótkiego wiązania bydła w oborze lub stajni.

Znane urządzenia do wiązania bydła składają się zazwyczaj z łańcucha naszyjnego, nakładanego zwierzęciu na szyję i łańcuchów przymocowanych do dolnej części łańcucha naszyjnego jednym końcem i drugim końcem do bocznych zagród stanowiska lub do ściany obory albo stajni. Jednakowoż przy tego rodzaju umieszczaniu zwierząt w oborach lub stajniach, stosowanym od dawien dawna, występuje ta niedogodność, że zwierzę ma znaczną swobodę ruchów, co prowadzi do częstego wchodzenia przez nie przednimi nogami do koryta na karmę lub może ono cofnąć się tak daleko, iż kładzie się w rowek ściekowy. Ta wada występuje szczególnie wtedy, gdy ustawia się zwierzę na krótkim stanowisku w oborze lub w stajni, co jest obecnie powszechnie stosowa-

ne, ponieważ takie ustawienie zwierzęcia wykazuje w zasadzie znaczne korzyści.

Dla wyeliminowania omówionych niedogodności, zaprojektowane zostało urządzenie do wiązania bydła, przy którym poniżej mniej lub bardziej sztywnego pałąka naszyjnego znajduje się wodzydło, mogące się przesuwac w górę i w dół w bocznych prowadzeniach, usytuowanych z boku stanowiska. Jednak przy stosowaniu w praktyce tego urządzenia okazało się, że elementy wodzydła prowadzące zakleszczają się, powodując trudny do pokonania przez zwierzę opór wskutek tarcia, który przeszkadza mu przy wstawianiu i kładzeniu się. Ponadto tego rodzaju urządzenie do wiązania bydła wywołuje przy każdym ruchu zwierzęcia silny hałas, spowodowany brzękiem łączących się ze sobą części metalowych.

Również zastosowanie z boku pałąka naszyj-

nego w miejsce jednego wodzidla łańcuchów, połączonych poprzez tulejki wodzące z ustawionymi z boku stanowiska stojakami, nie usuwa omawianych wad. Jeśli bowiem przy takim uwiązaniu bydląt łańcuchy zostaną bardzo naprężone, aby zwierzę nie mogło postąpić za daleko do przodu lub do tyłu, to powstaje dość znaczny opór tarcia pomiędzy końcowymi ogniwami łańcucha, lub pomiędzy tulejką wodzącą i prowadnicą stojaka, ponieważ siła ciągnięcia przyłożona jest prostopadle, a działanie siły wychodzącej od głowy zwierzęcia zostaje przenoszone dopiero za pośrednictwem łańcuchów. Swoboda ruchów głowy zwierzęcia jest przy tym silnie ograniczona tak, że zwierzę może tylko nieznacznie ją podnosić i opuszczać, bądź zwracać ją na boki. Jeśli natomiast łańcuchy się rozluźnią, wystąpią opisane niedogodności, wynikające ze zbyt dużej swobody ruchów.

Wad tych nie ma urządzenie według wynalazku, składające się z dzielonego pałaka naszyjnego oraz z odchodzących na boki od pałaka naszyjnego oddzielnych środków mocujących np. łańcuchów, postronków, wodzideł itp., które mogą się przesuwać w górę i w dół po pałaku naszyjnym. Wieloletnie obserwacje zachowania się uwiązanych zwierząt wykazały mianowicie, że mogą one dużo swobodniej poruszać głowę, gdy pałak naszyjny może się przesuwać w stosunku do łańcuchów mocujących. Wtedy np. przy skręcie głowy jeden z łańcuchów mocujących może znajdować się u góry w prowadnicy pałaka naszyjnego, drugi zaś u dołu. Dzięki temu leżące zwierzę może swobodnie złożyć na bok głowę. Gdy zwierzę stoi, oba końce łańcuchów mocujących znajdują się blisko siebie u dołu pałaka naszyjnego, możliwy jest obrót głowy do tyłu, co jest wykluczone przy stałym uwiązaniu łańcuchami, przymocowanymi nieprzesuwnie w środku pałaka naszyjnego, w przypadku gdy łańcuchy są silnie naprężone.

W szczególnej korzystnej postaci urządzenia według wynalazku, na pałaku naszyjnym, ukształtowanym jako dwu lub więcej częściowy i zamykanym na zatrzask, znajdują się prowadnice ograniczone u góry i dołu, mocujące pierścienie bądź ogniwa łańcuchów, mocowanych swymi drugimi końcami do stojaków ogrodzenia stanowiska. Te szczelinowe prowadnice są tak ukształtowane, że umożliwiają przesuwanie się tkwiącego w nich ogniwa łańcucha w górę i w dół pałaka naszyjnego. Odchodzące na boki łańcuchy, bądź po-

stronki, mogą być wtedy dość mocno naprężone. Zwierzę może dowolnie poruszać głowę we wszystkich kierunkach, przy czym ogniwa łańcuchów ślizgają się w prowadnicach pałaka naszyjnego.

Korzystnie jest nadać prowadnicom łukowy kształt, odpowiadający przekrojowi karku zwierzęcia.

Pałak naszyjny może być wykonany jako sztywny, bądź posiadający szereg przegubów. Może on być wykonany ze stali sprężynowej, tworzywa sztucznego, bądź innych odpowiednich materiałów. Jako boczne środki mocujące mogą służyć łańcuchy, postronki, przeguby stalowe, pręty itp. z dowolnych materiałów, wytrzymałych na rozciąganie.

Swobodę ruchów uwiązanego zwierzęcia można zwiększyć przez umocowanie łańcuchów, łączących pałak naszyjny ze stojakami ogrodzenia stanowiska, w usytuowanych ukośnie względem stojaków prowadnicach łańcuchów, w których odstęp pręta prowadnicy od stojaka zwiększa się ku górze. Prowadnice mogą być zaokrąglone, bądź lekko wygięte. Szczególnie korzystnie jest gdy na długości 1/3 prowadnicy od góry skos jest bardziej stromy niż na tej samej długości od dołu.

Na rysunku fig. 1 przedstawia urządzenie do wiazania bydląt według wynalazku w widoku perspektywicznym, fig. 2 — urządzenia w dwóch położeniach, tj. pałak naszyjny z bocznymi łańcuchami przesuniętymi do dolnej części jego prowadnicy, a drugimi końcami do dolnych części prowadnic na stojakach ogrodzenia stanowiska oraz pałak naszyjny z łańcuchami bocznymi przesuniętymi do górnej części jego prowadnicy a drugimi końcami do dolnej części prowadnicy na stojakach bocznego ogrodzenia stanowiska w widoku perspektywicznym, a fig. 3 — urządzenie, jak na fig. 2, zaopatrzone w inną postać prowadnic łańcuchów na stojakach bocznego ogrodzenia stanowiska.

Urządzenie do wiazania bydląt składa się z górnej części pałaka naszyjnego 1 oraz dolnej jego części 2, połączonych ze sobą dowolnym zamknięciem, np. za pomocą karabinka 3. Po bokach dolnej części pałaka naszyjnego 2 znajdują się szczeliny 4 i 5, utworzone przez jego wewnętrzne ściany oraz przez ograniczone u góry i u dołu prowadnice 6 i 7. W szczelinach tych umieszczone są przesuwne obejmujące prowadnice pierścieniowe ogniwa łańcuchów 8 i 9, mogące przesuwać się w szczelinach po bokach pałaka naszyjnego do góry i w dół. Drugie końce bocznych łańcuchów 10

i 11 są umocowane do stojaków 12 ogrodzenia stanowiska.

Punkt 13 zamocowania łańcuchów 10 i 11 do stojaków 12 należy tak dobrać, aby w przypadku gdy zwierzę stoi, znajdował się poniżej szczelin 4 i 5, powyżej zaś nich, gdy zwierzę leży. Dzięki zaokrąglonemu kształtowi pałaka naszyjnego, dopasowanemu do karku zwierzęcia, również prowadnice 6 i 7 są zaokrąglone, co umożliwia względne naprężenie łańcucha przy każdym położeniu zwierzęcia, przy czym jego możliwości poruszania się nie są przez to krępowane.

Do stojaków 12 przymocowane są ukośnie do nich usytuowane prowadnice 14 łańcuchów, utworzone np. ze zgiętych prętów żelaznych, przy czym odstęp pręta prowadnicy 14 od stojaka 12 zwiększa się ku górze. Na prętach tych wiszą drugie końce łańcuchów 10 i 11, których pierwsze końce są związane z dolną częścią pałaka naszyjnego 2.

Pręt prowadnicy 14 jest tak ukształtowany, żeby prowadzone przez niego łańcuchy mogły przesuwac się w górę i w dół stojaka 12, przy czym prowadnice te mogą być proste (fig. 2), lub posiadać kształt łuku (fig. 3). Szczególnie korzystne okazało się utworzenie przedniej części ogrodzenia stanowiska z podwójnych stojaków (fig. 3), których górna zagięta część służy równocześnie jako prowadnica łańcuchów, zastosowane zaś poprzeczki ograniczają moż-

ność przesuwania się łańcuchów do góry i w dół. Prowadnice 14 dają się odejmować od stojaka 12, co ułatwia zawieszanie łańcuchów 10 i 11.

Zastrzeżenia patentowe

1. Urządzenie do wiązania bydła, w szczególności przy wiązaniu na krótko, składające się z pałaka naszyjnego oraz z odchodzących na boki od pałaka naszyjnego oddzielnych środków mocujących np. łańcuchów, postronków, wodzideł itp., znamienne tym, że po bokach dolnej części (2) pałaka naszyjnego znajdują się ograniczone od góry i od dołu prowadnice (6, 7), które obejmują, mogące się po nich przesuwac, pierścieniowe ogniwa (8, 9) łańcuchów.
2. Urządzenia według zastrz. 1, znamienne tym, że łańcuchy (10, 11), bądź inne środki mocujące, łączące pałak naszyjny ze stojakami (12) ogrodzenia stanowiska, są umieszczone na usytuowanych ukośnie względem stojaków prowadnicach łańcuchów, w których odstęp pręta prowadnicy (14) od stojaka (12) zwiększa się ku górze.

Karl Kuchenbecker

Zastępca: mgr inż. Janusz Kryczkowski,
rzecznik patentowy

